

BOBORY ZOLTÁN

Mostantól mindig, minden

Hosszú, gyanús volt a csend. –
nem hallottam a játékautók
és az építőkockák zörgését.
Hát felnéztem könyvemből.
Az ablaknál állt szótalán,
kíváncsi, nagy szemekkel
nézett ki a szürkülő világba.
Komoly arccal fordult felém,
mint, aki emlékezetében kutat –
látott-e már ilyent valaha?
Halkan, lassan mondta, hogy
amit lát, megossza a csodát.
– Nagypapa, potyog a hó!
Elmosolyodtam, gyanútlan,
s mert azt hitte, nem hiszem
amit ő mond, csalódottan,
összehúzott szemöldökkel,
mint tanár, értetlen diákjainak,
az ablakon át kifelé mutatva
megismételte, szinte szótagolva:
– De, nagypapa, nézd!
Potyog a hó.
– Óh, hát persze kis unokám,
hogyne látnám, hogy potyog,
potyog kint a hó...
És nekem most már mindig
potyogni fog a hó, és potyogni
fog az eső is, a fákról a levelek,
a csillagok az égről, de még
az angyalok sem úgy szállnak le
hozzád estelente, álmaiddal,
hanem, ahogy te mondtad a
nagypapának – minden potyogni fog.
A könnyeid pedig folyjanak,
áradjanak, csillogjanak
arcodon, mindig, mindig az örömtől.
Kint pedig potyogjon, potyogjon
a hó, amíg csak mondhatod
nagypádnak...

A férfiú csődje

Mert vonakodott lefeküdni,
gondoltam – hát, állva is lehet,
ebben a korban még bizonyosan.

S bár komoly tapasztalat híján,
vékonyka, nőies bal combján
határozottan, férfiasan
a ruhadarabot megoldottam.
Ajkait kicsinylőn lebiggyesztette,
de mintha mosolygott is volna:
ravaszul, kihívóan, hát gyere...

A jobb lábán már nem engedte.
Megfeszült egész teste,
s hirtelen gyors mozdulattal
közeledő kezemet ellökte....
A tartalom és a gömbölyded
forma harmóniája
felborulni kezdett...
Elnyúlott, egyre laposabb lett
a kis domborulat, és még mellé
vésziesen nyomakodott
a ruhadarab nyílása
s a már remegő kezem felé.

– Jajj, bocsáss meg, hogy
ilyen tehetetlen vagyok –
dadogtam, mire nevetni kezdett,
mit nevetni, egyenesen röhögött,
arcomra kiülő kínjaim fölött...
S megtörtént mit már
várni lehetett, férfiaságom
csődöt mondott... egy rúgás
még, és a pelenkából
minden a zongorára omolt.

Mert, hogy azon esett meg az eset,
mikor egy nagypapa, megkísérelte
állva... tisztába rakni unokáját.
Aki még végezetül,
hogy teljes legyen gyönyöre,
a *tartalom* egy részét
hirtelen fölemelte, szétnyomta,
s kedvesen, még mindig állva,
belekente azt a nagypapa szakállába.

Aki csak állt, vigyorogva:
ó, milyen aranyos az ő unokája!
S remegve mondta:
hát e kis angyalka előtt
csak nem fogok sírni,
s amit régóta tervezgetek,
elkezdek végre naplót írni.

Ez történt a nulladik napon:
a férfiú csődje...

Géczy János